

NO PODEM CALLAR, NO CALLAREM

Davant dels atacs constants als drets i llibertats bàsics que en els últims temps estem patint de manera clara i sistemàtica, no podem callar i no callarem.

La democràcia implica la diversitat d'opinió, implica la dissidència, implica el dret de la ciutadania a mostrar i obrar contra les mesures que creu injustes, a criticar-ho tot, fins i tot les estructures de l'estat i els seus símbols. Quan això no és possible, la democràcia és absent.

Hem vist darrerament gent apallissada per defensar urnes, empresonaments preventius injustificables, condemnes a cantants inadmissibles, retirades d'exposicions d'art, ensenyants assenyalats i perseguits, sentències judicials masclistes de vergonya, també hem vist com, en molts casos, les víctimes passen a ser considerades com a provocadores i que, per tant, són les culpables, i també com un llaç o un color, per la seva simbologia, són considerats ofensius i provocadors i que això legitima agressions físiques i verbals. Hem vist i veiem que delictes com el d'odi, pensat per defensar les minories, sembla que ara ho és per defensar majories, fins i tot les forces policials, i sembla que tot això no te aturador.

Ara ens diuen que l'espai públic és de tots i que, per tant, no hi podem expressar coses que altra gent les consideri ofensives i pugui generar un conflicte. El moviment veïnal estem acostumats a utilitzar aquests espais per difondre les nostres reivindicacions. Ara no ho podem fer perquè ofenem especuladors, banquers, administracions....? Aquesta és la concepció de democràcia que tenim? Aquests espais estan regulats per ordenances i aquestes, en cap cas, poden restringir drets bàsics dels ciutadans. Les arrencades de símbols, per part de gent que els considera ofensius, són un atac a la llibertat d'expressió. Es tracta d'expressar i no de fer fora l'expressió dels altres.

És en aquests moments crítics en la situació política del país, quan es posa a prova la salut de la nostra

democràcia i certament apreciem uns tics que creiem enterrats i que sembla que una transició vigilada i tutelada no va aconseguir eradicar. Sentim veus que diuen que no veuen dretes i esquerres, que veuen espanyols, que no veuen empresaris i treballadors, que veuen espanyols, i això ens recorda nacionalismes del segle passat que van avergonyir la humanitat i que sembla que segueixen vius a l'Europa d'avui.

Sembla que hi ha gent interessada a generar odi entre la ciutadania, trencar la nostra convivència i que l'idioma i l'escola són uns dels seus objectius per fomentar aquesta divisió. La societat catalana és una societat acollidora, amb els seus defectes i virtuts, però que al llarg dels anys ha aconseguit un clima d'entesa i de concòrdia que de cap de les maneres ens deixarem trepitjar.

Els drets i les llibertats són l'essència de la democràcia i en la seva defensa no podem callar i no callarem.

Concentració plaça Sant Jaume

NO AL BLOC DE PISOS

Volem un equipament per al barri

ELS VEÏNS CONTRA L'HOTEL REC COMTAL

La Plataforma de Veïns Contra l'Hotel Rec Comtal i l'Associació de Veïns del Casc Antic lluitem per tenir un lloc al barri on viure i convida amb qualitat de vida.

Aquest objectiu no l'hem aconseguit, ja que no hem pogut aturar la construcció de l'hotel per part del declarat corrupte Núñez i Navarro, amb el permís de governs municipals del PSC i de CiU i actualment amb els Comuns. El juliol del 2017, en el Ple de l'Ajuntament s'acordà que, a causa de les irregularitats administratives que la Fiscalia va apreciar en l'operació urbanística que va permetre la construcció de l'hotel, l'Ajuntament encarregaria una auditoria externa per tal de revisar el procediment urbanístic. A HORES D'ARA NO HAN FET RES.

L'Ajuntament està projectant la construcció d'un bloc de pisos socials al poc espai que queda, que afectarà més veïns. No estem en contra de la dotació de pisos socials a la ciutat, tot al contrari, el que no volem és que aquesta construcció legítimi la construcció de l'hotel i afecti més veïns.

Respecte a l'obertura del passatge de San Benet, vam presentar una proposta que agradà molt a l'equip de govern

del Districte de Ciutat Vella, però la seva resposta va ser obrir el passatge tal com Núñez i Navarro tenia projectat. Si tant els agradava, per què no el van defensar? No ens van fer creure que amb el seu govern és el moment dels veïns i no dels lobbis hotelers?

La nostra proposta és la següent: construcció d'una llar d'infants en lloc del bloc de pisos. Es podria construir una planta més un pis, de manera que no afectés els veïns i el barri tindria un equipament necessari. Actualment, moltes famílies han de portar els seus fills a guarderies privades per la manca de places a llars d'infants públiques al barri.

Per aquests motius, el passat 26 de maig ens vam trobar un grup de veïns davant de l'hotel per exigir que les nostres peticions siguin escoltades. Vam passar una bona estona amb intercanvi d'opinions, acompanyats d'un vermut i es va pintar un mural per deixar constància de les nostres reivindicacions.

Pintant el Mural

Mural al solar Hotel Rec Comtal

NOMÉS LLUITANT I AMB LA UNIÓ ENTRE VEÏNS PODREM EXIGIR ELS NOSTRES DRETS

**Et pugen el lloguer?
Tens altres problemes
amb l'habitatge?**

**Vine a informar-te
a la teva Associació
de veïns i veïnes**

**no ens
faran
fora!**
ni de casa
ni del barri

Pel dret a l'habitatge!

Per tractar els problemes de
l'habitatge ens trobem els
dimarts de 18 a 20 h.
a l'Associació de Veïns del
Casc Antic, carrer del Rec, 27.

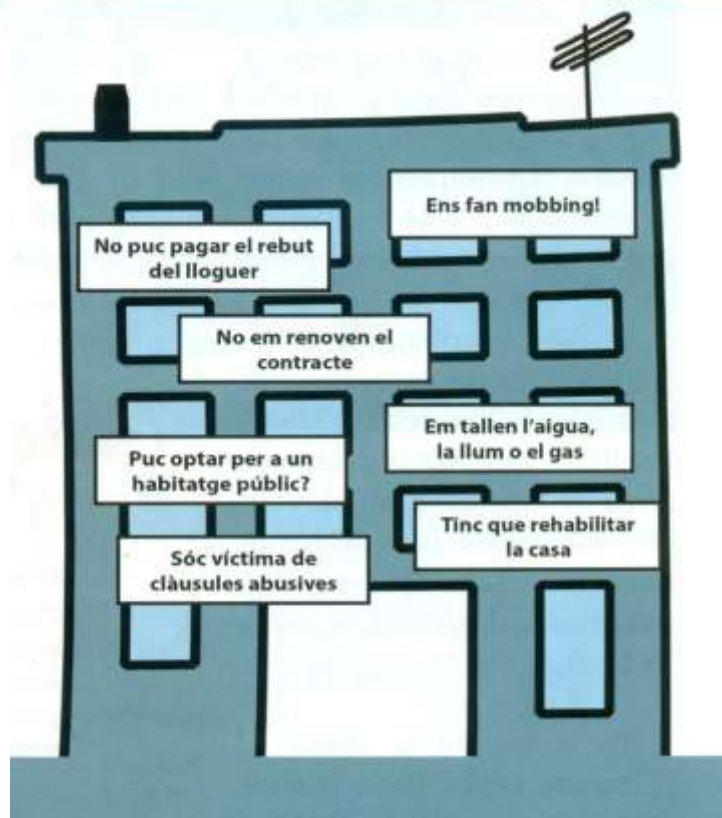
**Disposem
d'assessorament jurídic.**

Vine a l'associació de veïns i veïnes del teu barri,
Et posaràs en contacte amb altra gent que està
en el mateix cas que tu

T'ajudarem a trobar solucions
Plegats canviarem aquestes situacions tan
Injustes
El barri és la seva gent!

Segons les previsions, aquest any al barri finalitzaran molts contractes de lloguer. Això pot comportar la rescissió del contracte o una pujada d'un 30 o un 40% i que moltes famílies no hi puguin fer front i hagin de marxar de casa i del barri. Els propietaris aprofiten la finalització del contractes per apujar els lloguers o per vendre l'edifici a fonts d'inversió, per destinar-los a habitatges turístics.

Els treballadors han de dedicar al lloguer d'un 25 a un 30% dels ingressos familiars, en un moment en què la feina és precària, a temps parcial i els salaris baixos. Tots els organismes internacionals i nacionals: Declaració Internacional dels Drets Humans, Carta del Dret Fonamental Unió Europea, Constitució Espanyola, Estatut de Catalunya, Carta Municipal de Barcelona, tots els organismes certifiquen el Dret a l'Habitatge que tenim com a ciutadans però, com podem exercir aquest dret?

Skates: Moda, esport mitjà de desplaçament o instrument de tortura?

VEÏNS I VEÏNES AFECTATS DE LA PLAÇA DE L'ACADÈMIA

Circular amb skates sembla estar de moda a tot el món. Malgrat això es pot posar en qüestió el seu ús i la compatibilitat amb el dret de les persones a gaudir de l'espai públic.

Al nostre barri, tenim espais i places ocupades permanentment per skaters que posen en perill el descans i la tranquil·litat dels seus veïns i veïnes. El soroll produït pel seu impacte contra el terra supera en molts casos els decibels màxims admesos per l'OMS i sabem que perjudica la salut de les persones, tant des del punt de vista psicològic com neurològic. Per altra banda, es tracta d'un instrument perillós pel fet de no poder frenar quan entra en col·lisió amb un vianant o quan surten llançats enlaire i arriben a impactar amb un nen o qualsevol persona amb dificultats per poder esquivar la seva trajectòria i poden causar greus accidents.

El soroll de l'impacte del monopatí o skate sobre el terra és enorme, sobretot en una plaça tancada com la de l'Acadèmia que amplifica el so produït quan l'skater salta sobre els esglaons d'entrada al Centre Cívic de Sant Agustí. Malgrat les molèsties que produeixen no es fa il·luminar-hi en contra. Primer que res perquè el monopatí no està considerat com un mitjà de desplaçament a la normativa sobre Circulació de Vehicles de mobilitat personal, amb la qual cosa no se'n pot regular la circulació. Per altra banda, el monopatí té una doble funció: com a mitjà de desplaçament quan circulen els skaters pel carrer i, per l'altra, com a "esport" quan s'utilitza per fer grans salts per sobre del mobiliari urbà, esglaons, bancs o barreres arquitectòniques contribuint de passada a degradar-los.

Es poden discutir i regular ambdues funcions, però no es pot obviar el seu ús en una ciutat com Barcelona, sobretot a Ciutat Vella, amb carrers estrets i saturats de vianants.

Els veïns de la Plaça Acadèmia hem fet dues denúncies al Districte de Ciutat Vella. Primer, el 2015, vam demanar que l'Ajuntament gestionés que l'empresa Al Carrer deixés d'impartir classes de skate o monopatí remunerades a grups de nens i joves a l'espai públic de la plaça de l'Acadèmia i que tampoc col·loquessin rampes que, amb els salts dels alumnes i els mateixos monitors, produïen sorolls insuportables. L'Ajuntament va intervenir i no va donar llicència a l'empresa per la qual cosa, les classes van cessar o més ben dit es van traslladar a altres places del barri.

L'últim escrit presentat va ser abans de Nadal del 2017, la raó era que els skaters continuaven i continuen utilitzant la plaça com si fos el pati de casa seva amb la connivència

de la botiga Al Carrer que, a més, col·loca bancs de la seva propietat al mig de la plaça impeding el pas de la gent. La resposta de l'Ajuntament va ser que el consistori té previst habilitar un lloc per a l'aprenentatge del monopatí, on no molesti el veïnat, que, segons l'últim Consell de Barri s'instal·larà al Passeig de la Circumval·lació a partir del mes de setembre d'aquest any. No sabem si podrem suportar l'estiu amb finestres obertes tot el dia o haurémarxat ja del barri. Per tot això considerem imprescindible la restricció del seu ús en llocs inadequats com és la nostra plaça o altres llocs del barri i que es col·loqui la senyalització oportuna indicant on està permès i on no. (*)

No entenem com una activitat tan molesta per a tothom com és l'ús del monopatí no es pot prohibir, o com a mínim regular el seu ús intensiu a les places i la seva circulació pels carrers estrets.

(*) A més a més, hi ha l'Ordenança de Mesures per fomentar i garantir la convivència ciutadana a l'espai públic de Barcelona, aprovada en el Plenari de Consell Municipal de l'Ajuntament en la sessió del 23/12/2005 i publicada el BOPB el 24/1/2006, en l'article 31 consta que no és permesa la pràctica d'acrobàcies i jocs d'habilitat amb bicicletes, patins o monopatins fora de les àrees destinades a l'efecte.

Skater en acció

8 DE MARÇ la conquesta del carrer Ja n'hi ha prou!

Aquest 8 de Març ha estat una jornada de mobilització i de reivindicació històrica.

La crida a la vaga feminista ha estat una demostració de força a tot el món i, a Barcelona, la mobilització ha conquerit els carrers d'una manera mai vista. El moviment feminista fa anys que treballa, denunciant les desigualtats, la violència masclista i les dificultats de viure en un entorn on la desigualtat és present en el món laboral i en la vida diària de la nostra societat.

El feminisme ha fet història perquè han sortit al carrer dones de molts sectors i condicions socials i s'ha posat sobre la taula la necessitat d'aconseguir polítiques efectives i canvis reals. Els carrers s'han omplert de color lila, de dones de tots els àmbits, treballadores, dones grans, àvies, estudiants i joves, famílies i també homes que s'han sumat a la reivindicació i que necessitem al nostre costat perquè la societat millori.

Però com ho aconseguirem en una societat tan desigual i amb tantes bosses de misèria i de pobresa? Dones que no poden ni somniar a fer vaga, ni s'ho poden permetre o no disposen d'informació.

Com a vocalia de dones hem de treballar al barri perquè surtin a la llum totes aquestes dones que viuen

soles, que tenen dificultats econòmiques per pagar el lloguer i per pagar serveis bàsics, com la llum o altres, dones que de vegades pateixen violència de gènere, dins o fora de casa, com a conseqüència de la precarietat laboral i econòmica.

No és abús es violació

Davant la sentència judicial de "la Manada" i la situació d'indefensió jurídica en què quedem, les dones de l'Associació de Veïns volem manifestar el nostre rebuig a una judicatura reaccionària i masclista que tira per terra tots els esforços fets perquè les dones ens atrevíssim a denunciar.

Per això, i més que mai, no podem ni volem estar soles en aquesta situació: sols la solidaritat entre nosaltres pot ajudar-nos i enfortir-nos.

Taula informativa al mercat Santa Caterina

ensa
electrodomèstics

Av. Francesc Cambó, 27-31 - Alvarez de Castro
Tl. 932 955 764 - Fax 932 956 055
08003 Barcelona
E-mail: ensa15@dinel.es

CREACIÓ ARTÍSTICA

REBOMBORIS: DONES, CURES, SUPORT I XARXA

Rebomboris és la proposta escènica col·laborativa resultant de l'actual projecte artístic-comunitari *Xarxa de cures, ahir i avui*. Es mostrarà en la programació de l'Antic Teatre al Grec Festival 2018 de Barcelona, en l'Espai Francesca Bonnemaison, els propers 26 i 27 de juliol. En escena veurem les veïnes i veïns del Casc Antic dirigits per Marta Galán (TRANSLab/Antic Teatre) i Marta Vergonyós (La Bonne), amb l'assistència coreogràfica d'Anna Leitaó (TUDANZAS).

Xarxa de cures, ahir i avui forma part del programa ART i PART de creació artística comunitària als barris, una iniciativa de l'Ajuntament de Barcelona, gestionada a través de l'Institut de Cultura de Barcelona i que s'engloba en el marc del programa Barcelona Districte Cultural.

En el nostre barri de Sant Pere, Santa Caterina i la Ribera el projecte està impulsat per l'Antic Teatre en col·laboració amb associacions i entitats del territori: La Bonne – Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison, TUDANZAS, Mescladís i Sindillar/Sindihogar.

ART i PART, amb activitat des de 2017, està també present en quatre barris més de Barcelona —La Marina, Sant Andreu, Poblenou i Raval—. A Sant Pere, Santa Caterina i la Ribera el projecte recull la voluntat històrica de l'Antic Teatre per reunir, de manera indissociable, creació artística, activitat cultural i vinculació al territori.

UN PARÈNTESI: QUÈ ÉS PER A L'ANTIC UN PROJECTE ARTÍSTIC-COMUNITARI?

L'Antic Teatre aposta per un model de centre social i cultural on l'arrelament a la comunitat territorial té un paper fonamental i vertebrador.

Des d'un punt de vista social, la casuística del nostre barri és l'autèntica diversitat, tant cultural com de contextos personals i desigualtats, alhora que d'acaparadora opressió turística. Durant els últims anys, la problemàtica s'ha engrujat a causa del que es coneix com a "gentrificació": el procés de reestructuració física, econòmica i social d'un barri de classe baixa que acaba esdevenint una àrea de luxe. Com se sap, la gentrificació està associada a la inflació de la vivenda, a l'especulació immobiliària i, com a conseqüència, al'expulsió dels i les habitants.

Per combatre-ho, i amb l'objectiu que la gent del barri tingui una participació activa en la vida cultural i artística de la ciutat, l'Antic Teatre desenvolupa projectes artístics-comunitaris. El disseny bàsic és que les veïnes i veïns, més enllà d'activitats de lleure o per mantenir-se en forma, practiquin, desenvolupin i arribin a gestionar de manera autònoma el seu natural artístic, la pròpia creativitat desplegada des de tots els punts de

vista imaginables sobre l'escenari o en qualsevol trobada artística en viu —aportant pensaments, interessos, emocions, materials elaborats amb diferents llenguatges artístics, maneres de fer i de moure's, etc.—.

El gran valor per a l'Antic és que algunes d'aquestes persones són, alhora, veïnes directes de l'edifici: compartim illa, vistes a la terrassa, vida de carrer... L'Antic Teatre és, i ha de ser, casa seva. I això és, precisament, allò que aquest centre social i cultural entén quan parla "d'art i política": que les veïnes actuïn AQUÍ, com a part de la programació regular. Per què, ens preguntem: després de vuit anys de pràctica creativa, aquestes persones són professionals o amateurs? Sobretot, queda clar que cal dignificar-la i deslliurar-la del desprestigi i paternalisme amb què, sovint, se'n parla.

Amb tot això present, l'Antic té les seves portes obertes cada dia de l'any com a lloc de trobada i d'intercanvi per a veïns, públic i artistes. El seu objectiu és dinamitzar la vida de Sant Pere, Santa Caterina i la Ribera i difondre el model sociocultural en el qual creu. Al mateix temps, hi ha la voluntat de reivindicar el valor històric-cultural de l'edifici on desenvolupa l'activitat; un palau residencial neoclàssic, construït el 1650, declarat patrimoni cultural de la ciutat i antiga seu del "Círculo Barcelonés de Obreros San José".

L'interès en la situació política i social actual, sumat al desig conjunt d'arrelament en la comunitat i de dinamització i participació activa dels habitants, fa que l'Antic Teatre s'involucri en l'ús de l'art com a eina social i política; i ho fa sobretot creant projectes artístics amb la comunitat i amb jornades anuals de portes obertes: la Festa d'Aniversari de l'Antic / "OFF Sant Jordi" —cada 23 d'abril, impuls de l'escena editorial independent amb presentacions, recitals de poesia i lectures dramatitzades— i la Festa de la Castanyada —aplec de tardor de la "comunitat Antic", amb dinar popular i diferents activitats per a l'enfortiment de vincles entre gent del barri, artistes i equip—. Durant aquestes jornades destaquen els espais per a infants, amb tallers, jocs o manualitats. Cal apuntar que moltes de les esmentades activitats transcorren en la terrassa i el bar, un espai social més de l'Antic Teatre, punt de trobada, comunicació i intercanvi.

Foto: TUDANZAS

COMUNITÀRIA AL

BARRI

En tot l'esmentat és essencial la connexió amb l'Associació de Veïns del Casc Antic i amb moltes altres entitats del barri, com les còmplices de la *Xarxa de cures*.

Tornant als projectes de caràcter artístic-comunitari, l'Antic Teatre propicia aquest espai matriu des de 2011, quan un grup de gent gran que hi viu a prop comença a treballar amb professionals de la dansa en tallers i aproximacions al llenguatge del moviment. El procés rep el títol de *Ritme en el temps* i des de 2012 presenta una proposta escènica un cop l'any. Entre 2013 i 2016 els espectacles sorgits formen també part de la programació del Festival Grec. Amb la iniciativa es pretén fomentar la participació i visibilitat de la gent gran en les manifestacions culturals del barri, així com la cooperació intergeneracional i de relació i cohesió. Així mateix, es treballa per trencar les barreres arquitectòniques i per combatre l'elevat índex d'envelliment en soledat del col·lectiu.

El 2017 el projecte artístic-comunitari amb gent gran de l'Antic Teatre es reconfigura i l'autora i directora escènica Marta Galán pren el relleu amb una exploració sobre la bellesa de l'envelliment de les protagonistes, veïnes del barri; una alternativa als re-lats oficials de dones treballadores, mares i filles concretats en l'espectacle multidisciplinari *La bellesa*. L'obra s'estrena al Festival Grec de l'any passat i participa, posteriorment, en el III Fòrum d'Arts Escèniques Aplicades (novembre de 2017, Institut del Teatre, Barcelona) i en les X Jornadas sobre la Inclusión Social y la Educación en las Artes Escénicas (maig de 2018, Teatro Valle Inclán, Madrid).

XARXA DE CURES, AHIR I AVUI: OBJECTIUS I GESTACIÓ

En el projecte en curs, els objectius serien, d'una banda, reconèixer les persones i entitats vinculades al territori i convertir-les en actors. També, i gràcies a les investigadores Isabel Segura i Milagros Rivera, travar el procés creatiu amb la història de les cures al barri des d'una perspectiva de gènere i, així, facilitar el lligam entre les dones que hi vivien abans —ens remuntem a l'era preindustrial— i les que l'habiten avui. Finalment, generar el context perquè, acompanyades de professionals de l'art, aquestes dones —velles, migrades, no-professionals— ocupin l'escena i construeixin, des de la història extraoficial, un nou simbòlic.

El valor disfuncional o no-capitalista de les cures i, potser precisament per això, la seva bellesa i poder per conservar la vida i per exigir les condicions materials d'existència per a les dones i les seves comunitats, ha guiat nou mesos de trobades, assaigs i creació.

Xarxa de cures, ahir i avui s'ha gestat a partir de l'experimentació amb diferents llenguatges artístics vehiculats mitjançant les accions comunitàries *Accions amb cura* —sis activitats d'experimentació artística obertes a la participació de persones, entitats i associacions del barri— i *Laboratoris Artístics* —una nova fase de creació presentada en el marc del Festival TUDANZAS—. L'última etapa s'enceta amb la construcció de *Rebomboris*, l'espectacle que cristal·litzarà el recorregut del projecte aquesta temporada.

Foto: Antic Teatre / TRANSlab

Foto: Mescladís

Foto: Mescladís

Creació i interpretació: Abel Montes, Alba Sierra, Anselm Rojas, Aurora Roig, Emilia Martín, Enrique Ibáñez, Graciela Alonso, Guillem Sunyer, Judith Capdevila, Maïa Iribarne, Maria Isabel Gutiérrez, Maria Muñoz, Mercè Martínez, Patricia Hernández, Laia Santaulària i Roberto de Miguel (alumnes en pràctiques Escola El Timbal) | Assessorament en els continguts: Isabel Segura, María Jesús Izquierdo, Carme Valls, Norma Falconi i Milagros Rivera | Disseny d'il·luminació: Ana Rovira i Conrado Parodi | Tècnic de vídeo: Martín Elena | Composició musical i so: Àlex Polls Salvador | Col·laboració en la creació sonora: Ariadna Ruiz de Azúa (Piccola) | Elaboració de màscares: Olvido Vives | Assistència coreogràfica: Anna Leitaó / TUDANZAS | Fotografia i arts plàstiques: Joan Tomas i Marta Peribáñez | Procés d'investigació: Olga Rodríguez i Estíbaliz Benito (Mescladís); Anna Leitaó (TUDANZAS); Marta Galán (TRANSlab / Antic Teatre); Marta Vergonyós (La Bonne); Karina Fulladosa (Sindillar / Sindihogar); Joan Tomàs i Marta Peribáñez | Edició vídeo: Marta Vergonyós | Comunicació: Maria Romero, Arnau Amadó i Francisca Araujo | Producció: Elisabeth Ruiz / Antic Teatre | Direcció escènica i dramàtica: Marta Vergonyós i Marta Galán Sala | Col·laboració: Escola Internacional de Fotografia Grisart i Escola El Timbal.

¿Que pasa con las pensiones?

MIREN ETXEZARRETA

Los pensionistas de este país llevamos tiempo movilizándonos para salvar nuestras pensiones. Durante años nos han dicho que no hay dinero para pagarlas, que son económicamente insostenibles. Nos dicen que hay demasiados viejos, que nos empeñamos en vivir demasiados años, que hay cada día menos trabajadores y que, con unos salarios cada vez más bajos, no pueden financiar a tantos pensionistas que se empeñan en no morir.

Por eso llevan años 'reformando' (léase rebajando) las pensiones. En 2011 y 2013 'las reformaron' más a fondo. Este año, además, nos han escrito una carta para explicarnos que nos las 'subían' un 0,25% (es así desde 2015), mientras los precios en 2017 subían un 1,16%, es decir rebajándolas más. Añadiendo el insulto a la injuria. No hay dinero, es la única justificación. Ni una palabra sobre las consecuencias que esto tendrá en los casi nueve millones de pensionistas actuales y los millones y millones de pensionistas futuros.

Los pensionistas se han dado cuenta de la maniobra. Que cada día sus pensiones cubren menos necesidades y que los pensionistas del futuro lo tendrán muy mal. 'Somos viejos pero no tontos' han dicho muchos. Se han indignado y han salido a la calle a protestar. Por ellos mismos, por sus hijos y sus nietos. Los pensionistas saben que un sistema público de pensiones es imprescindible si quieren vivir una vejez decente, aunque sea modesta. Y por miles y miles han decidido luchar por sus derechos manifestándose por todo el territorio. Se han movilizado en la calle y, además, amenazan con cambiar sus votos.

Como lo único que mueve a los partidos son los votos y la tranquilidad en la calle, unos partidos se han asustado pues ven sus votos en peligro y otros esperan ganar votos con este enfado. Y el partido en el poder y algún partido regional (PNV) ante el miedo a perder las próximas elecciones han recogido velas a toda velocidad. Han encontrado el dinero que antes decían que no tenían y dicen que si se aprueban los presupuestos subirán las pensiones igual que el IPC y un poco más las pensiones más bajas. Dejando muy claro que lo que ellos llaman 'la crisis de las pensiones' es una fabricación de conveniencia por algunos poderes a los que así les conviene. Los pensionistas han ganado una batalla y están contentos y orgullosos de haberlo logrado.

Se ha visto claramente que las movilizaciones masivas en la calle, bien planteadas, son útiles. Que la dinámica social es valiosa y puede conseguir algunos resultados. Que la movilización popular puede autoorganizarse y expresarse

sin necesidad de organizaciones ajenas que la tutelen. Que exigir tiene su valor y puede lograr algunas cosas. Que moverse vale la pena. Que se pueden ganar algunas batallas.

Pero al mismo tiempo hay que revisar lo que esto supone. Una batalla ganada no supone ganar la guerra de los derechos sociales. No podemos ahora descansar y dormirnos en los laureles. En el mejor de los casos es un compromiso para dos años, este y el próximo, y no sabemos que querrán hacer después. Que a juzgar por lo que han hecho todos los gobiernos y las instituciones internacionales hasta ahora no augura nada bueno. Lo que pretenden es recuperar los votos que ven en peligro y seguir con sus planes de descomposición de las pensiones públicas.

Tenemos que seguir alerta y sin cejar en la lucha, no podemos permitir que con hábiles argumentos nos dividan (distintos territorios, distinto importe de las pensiones, edades distintas...). Tenemos que lograr que una mayor parte de la opinión pública, los grupos más jóvenes, compartan nuestras preocupaciones y participen de nuestras luchas. No podemos dejar que esta victoria pírrica nos lleve de nuevo a nuestras casas a regocijarnos de lo conseguido y ver como la tele explica (mal) nuestra victoria. Necesitamos un sistema de pensiones permanente, estructural, universal, satisfactorio, que permita un nivel de vida decente (las palabras se han degradado tanto que decir un nivel de vida digno es casi un sarcasmo). Y por esto tenemos que seguir luchando.

Las pensiones ahora están financiadas por los trabajadores en activo. Son sólo transferencias entre trabajadores. Es nuestro dinero el que se utiliza y nadie nos da nada. Pero creemos que esto no es justo: toda la sociedad se ha beneficiado del trabajo de los que hoy son pensionistas, y toda la sociedad tiene que participar en el mantenimiento de las personas mayores. Todos los gastos colectivos de la sociedad (infraestructuras, justicia, ejército, Casa Real, salud, educación, etc.) se financian con impuestos, ¿Por qué las pensiones tienen que ser diferentes? Los beneficios de las empresas tienen que contribuir también al sostén de los ancianos, pero ahora no participan. Necesitamos un sistema de impuestos integral que haga que toda la sociedad participe en financiar los derechos de la ciudadanía y permita mantener todos los servicios sociales necesarios. ¿Por qué los beneficios al capital, es decir los capitalistas, no han de contribuir a las pensiones?

Las pensiones no deben ser sólo salarios diferidos sino derechos de ciudadanía. Son derechos y como tal se tienen

que mantener, no estar al albur de lo que decidan los gobiernos de turno. Y son derechos, no sólo de los que han podido cotizar sino de toda la ciudadanía. Si no es así, poco a poco, todos perderemos los derechos.

¿Por qué tanta insistencia en que no hay dinero, y más precisamente para las pensiones? Porque el dinero de las pensiones es muy goloso para las instituciones financieras (bancos, compañías de seguros). Estos quieren manejar ese dinero que les permitiría tener muchos más beneficios y poder. Por eso, si nos convencen que no hay dinero público, los que tengan capacidad de ahorro harán pensiones privadas. ¡Qué bien se cierra el círculo! El Estado gasta menos y las finanzas ganan más. Y los pobres que nunca han podido ahorrar... pues que vayan a Caritas o alguna otra institución de caridad. Pobres cuando trabajas y todavía más pobres, humillados viviendo de una caridad incierta cuando seas mayor.

Esto es el capitalismo. Toda la economía y sociedad dirigida al beneficio para unos pocos. Mientras este sistema exista siempre tendremos que estar alerta y luchando permanentemente por nuestros derechos, que desaparecen en cuanto aflojamos la lucha. Y es este sistema lo que hay que cambiar. Tenemos que defender nuestras pensiones, conseguir pensiones mejores con todo nuestro aliento, pero no es suficiente. Al mismo tiempo tenemos que luchar por otra sociedad, una sociedad diferente, alternativa- justa, igualitaria, participativa-. Será lo único que garantice una distribución justa de la riqueza y los derechos de la ciudadanía. Y unas pensiones decentes.

Cartell de la Convocatòria

Conferència de la Miren Etxezarreta

Totes les pintures i tots els colors
Pintura · Decoració · Drogueria · Neteja
www.coloripinturasola.com

Ara tenim pintures en liquidació!

Mestres Casals i Martorell 20
08003 Barcelona Tel 93 319 84 04
M Urquinaona / Jaume I

Lepant 269
08013 Barcelona
Tel 93 436 85 61
M Sagrada Família

Astúries 18
08012 Barcelona
Tel 93 217 00 68
M Fontana

Nous llenguatges del cos/
Noves dramàturgies

JUYEN HAMILTON

Interview

31 de MAIG, 1 i 2 de JUNY - 20:00h
10€ online / 12€ taquilla

Concert - Performance musical
de dansa i audiovisuals

ELECTROX

ElectroX Big Brother

21 de JUNY - 20:00h
10€ online / 12€ taquilla

estrena

Nous llenguatges del cos

COLECTIVO LAMAJADANZA

Al Voltant

7, 8, 9 i 10 de JUNY - 20:00h
10€ online / 12€ taquilla

Alessia Bombaci

Presentació de la RESIDÈNCIA a
L'IES Besòs

MARCA NAVALÓN

(Creadors EN RESIDÈNCIA als instituts de
Barcelona)

Lo que nosquita el sueño

10 de JUNY - 17:00h
Entrada gratuïta

Dansa / Performance

MACARENA RECUERDAS

¡AMÍYA!

4, 5 i 6 de JULIOL - 20:00h
10€ online / 12€ taquilla

estrena

Noves dramàturgies

AGNÈS MATEU

Rebota Rebota y entuercas y explota

7, 8, 13, 14 i 15 de JULIOL - 20:00h
12€ online i taquilla

Noves dramàturgies / Performance

LOSTORREZOS

La Realidad

19 i 20 de JULIOL - 20:00h
10€ online / 12€ taquilla

estrena
Cata-
Lunya

Paula Court

Dansa contemporània

TRAJAL HARRELL

Antigone Jr.++ / Twenty Looks

or Paris Burning at The Judson

Church (Plus)

21 i 22 de JULIOL - 20:00h
10€ online / 12€ taquilla

Projecte comunitari

VENES DEL CASCANT

Rebombaris

26 i 27 de JULIOL - 20:00h
10€ online / 12€ taquilla

ATENCIÓ!
Aquest espec-
tacle es fa a
La Bonnemaison
c/ St. Pere
Més Baix,
7

Begoña Pe

Circ / Manipulació d'objectes /
Música en viu

DULCEDUCA

Un labri

27 i 28 de JULIOL - 20:00h
10€ online / 12€ taquilla

FESTIVALS

Projecció curtmetratges stop motion

**Stop motion Barcelona short film
Festival 2018**

6 de JUNY - 20:00h
Entrada: 5€ taquilla

CCLES REGULARS (a les 21:00h.)

Alessia Bombaci

Teatre...

ROGER PELÀEZ

Preintim l'esfinter

A les 21:00 dels Dimarts:
5 de JUNY i 3 de JULIOL
5€ online i taquilla

Videocreació

Flux Club

A les 21:00, Dilluns 11 de JUNY
Entrada gratuïta

Antic Teatre Cabaret

iEl Desplumel

A les 21:00, Dimecres 20 de JUNY
10€ online i taquilla

En què consisteix #SócAntic? Molt senzill. Als nostres canals habituals (web, cartells, xarxes socials, butlletí...) hi hauran algunes propostes assenyalades amb l'etiqueta #SócAntic. A aquesta selecció l'acompanyarà la Targeta 5+1. La targeta la podràs sol·licitar a la taquilla i et permetrà assistir a un espectacle de franc per cada cinc que en vinguis a veure

FER ANYS, FER-SE VELL

Una veïna del Casc Antic

En la nostra societat els interessos del mercat han instal·lat el mite de l'eterna joventut i ens volen fer creure que aquesta durarà sempre. El que es valora és ser jove, independentment del fet que els joves tinguin feina, puguin independitzar-se i fer el seu projecte de vida. Ser vell gairebé és un defecte. Cada arruga és una ferida que cal ocultar, cada cabell blanc, una xacra que cal amagar.

Els vells hi tenim també una certa responsabilitat ja que, de vegades, hi participem de manera activa. Per exemple quan diem: "Això és cosa de joves" o "soc vella per a..." Una altra expressió és quan et diuen: "que bé que et conserves. Ningú diria l'edat que tens...". Per anomenar-nos es recorre a eufemismes com ara "tercera edat" "gent gran" com si el procés vital s'hagués d'amagar. I és que la vellesa, en la nostra societat, constitueix tot un procés de segregació, en que cada vegada som més vells i, la majoria més pobres i més sols...

Al nostre barri la població vella és molt nombrosa, viu o malviu amb pensions mínimes, en pisos no adaptats a les seves condicions físiques i en la majoria dels casos sense companyia. En els últims anys s'ha fet un gran esforç per atendre, des dels Serveis Socials la franja d'edat en que encara es val físicament però, i després?

La societat té un deute històric amb la vellesa. Els que ara son vells van patir la guerra i la postguerra i malauradament encara molts els tenim als marges dels camins i de les carreteres... També molts d'ells van lluitar contra la dictadura.

La Residència Assistida al barri és un servei necessari perquè els veïns puguin acabar la seva vida a prop del seus i del seu entorn.

HERBOLARI

Establiment especialitzat en la venda de plantes medicinals, tés, espècies, elaboracions artesanals i productes integrals per a tractaments en fitoteràpia i dietètica.

- Massatges (teràpèutics)
- Teràpies alternatives (Reiki, Flors de Bach...)
- Tallers de ús de les Plantes Medicinals, Aromateràpia...

HORARIS:
Dimarts a divendres de 11 a 15 h. / de 17 h. a 21 h.
Dissabtes de 11:30 h. a 15 h. / de 17:30 h. a 21 h.

HERBOLARI

PRINCESA
LA JAUME I
ARGENTERA
MONTCADA
FLASSADERS
PG. BORN
COMERC
MERCAT DEL BORN
PG. DE PICASSO

c/ Flassaders 14, Barcelona 08003
Tel: 93 319 69 42 | herboribera@gmail.com

EL NOM DELS NOSTRES CARRERS

SANT PERE MITJÀ, BOU DE SANT PERE I ARGENTER

El carrer de Sant Pere Mitjà va des del carrer Verdaguer i Callis fins a la plaça de Sant Pere. Pel fet d'estar situat al mig de dos carrers com Sant Pere més Alt i de Sant Pere més Baix esdevé un carrer secundari, no hi ha cap comerç de proximitat i està molt poc transitat, excepte a l'entrada i a la sortida de l'escola Cervantes i de la gatzara de la canalla de l'escola quan juga al pati.

Segons L. Almerich, HISTÒRIA DELS CARRERS de la BARCELONA VELLA, volum III, "El carrer Mitjà de Sant Pere és estret, brut i poc airejat, amb edificis humils, el mateix que el carrer del Bou. Cap dels dos sembla haver tingut cap importància. El carrer del Bou és possible que hi hagués la carnisseria oficial per a la venda de bou" (es refereix al carreró del Bou de Sant Pere). Com a curiositat L. Almerich relata: "Al carrer Mitjà de Sant Pere hi vivia, al segon terç del segle passat (es refereix al S. XIX) un industrial original. Es dedicava a l'extracció de letrines, i se'l coneixia pel 'Merdisaire'. Aquest home era sol·licitat pels ciutadans que volien netejar els pous morts i els comprava la 'mercadèria' al tast, posant el dit en ella i tastant-la per a conèixer els seus graus d'espessor i d'acidesa. Segons la qualitat pagava... La poc agradable professió fou aviat substituïda per empreses que realitzaren al mateix servei amb més netedat –i naturalment– amb més higiene".

"Transversal al carrer Sant Pere Mitjà i a continuació del Bou de Sant

Pere, trobem el carrer Argenter que va de Sant Pere més Baix a Sant Pere més Alt". Segons L. Almerich, "Carrer estès entre el Sant Pere sobirà i el de Sant Pere justà i que data de quan començà a poblar-se el raval de la Celada, en el segle XIV. No coneixem res de particular d'aquest carrer que conserva una bona colla de cases velles humils que donen idea de com es vivia a Barcelona"... "Suposem que el nom el deu a algun argenter instal·lat en ell que fruí d'alguna anomenada dins el barri."

Vols un barri millor?

Ajudá'ns a defensar-lo amb
l'Associació de Veïns del Casc Antic.

Fes-te'n soci!

Vine a la nostra seu (C/Rec, 27)
dilluns, dimecres o dijous,
de 18 a 20h, o escriu-nos a
associacio@sosicascantic.cat
(Quota anual: 20€)

